Pregaria.cat

Entrada

Les dimensions de l'amor

(PREGANT AMB PIERRE TEILHARD DE CHARDIN 3)

"*Jo vull, Senyor, que, per abraçar-te millor, la meva consciència es faci tan gran com els cels, la terra i els pobles; tan profunda com el passat, el desert i l'oceà; tan subtil com els àtoms de la matèria i els pensaments del cor humà.*" (*Le Milieu mystique*, 1917)

1.- *"Jo vull que, per abraçar-te millor, ..."*
No en tenim prou d'abraçar-te, Senyor, de manera rutinària. Una estimació que no creix és un retrocés. Voldríem més i més. No és un voler superficial, ni menys aquell que recerca el goig tancat en ell mateix... És una aspiració per respondre al que ens dones cada dia. Voldríem trobar-te, o deixar-nos trobar per Tu, més i millor.

2.- *"La meva consciència es faci tan gran com els cels, la terra i els pobles..."*
L'Univers és com un clam sublim i immens a cercar-te, a prendre consciència de la teva grandiositat, de la teva bellesa immensa, del dinamisme imparable d'una realitat creixent i en expansió, com el teu Amor. Que inconscients som de la nostra terra, en la qual Tu mateix habites; i en Jesús fins la vas fer teva com és nostra. Prendre consciència dels camins dels pobles, de les llengües, les cultures, les savieses i les superacions. Que la nostra abraçada a Tu, Déu nostre, sigui cada cop més conscient i creixent, universal, terrenal i plena d'humanitat, perquè hi ets i ens parles amb amor.

3.-*"tan profunda com el passat, el desert i l'oceà..."*
Les profunditats del passat, els camins sense fi dels quals venim, profunds, veritablement boirosos i en els quals pas a pas anàvem essent com a possibles, i certs pel teu Amor. Les profunditats del desert, silenciós, misteriós, sempre per avançar en el coneixement. La veritat del desert on es mostra la dimensió essencial. I els oceans profunds, vitals, adaptables, camins de pau i de turbulències. Com tots ells voldria ser la nostra abraçada de fe i amor.

4.- *"tan subtil com els àtoms de la matèria i els pensaments del cor humà."*
Semblen senzills i simples i de fet són vertaderes catedrals, complexos i rics, oberts i sensibles... els àtoms de la matèria. Ells diuen quelcom de Tu, Déu Nostre. Subtil és el cor humà, també desert, àtom, mar immens i passat on resta la vida d'abans. Aquest cor subtil, d'esperit i de carn, que mou la vida, la guarda i la projecta, avui també amb el gran desig de l'abraçada amb Tu, que ens has fet i ens has cercat i ens has trobat.

Som cridats per Ell per tal que la nostra abraçada d'amor sigui gran, profunda i sublim; és a dir "estimar Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces" i els altres "com Ell ens ha estimat".